

— En we wonen hier vlak bij de stad, zei de maalder.

— Ja, maar ze zijn stout genoeg, om toch in te breken, meende Paul. Deze noen vertelde men mij in de stad nog een aanval van twee rovers op drie kooplieden.

— Twee tegen drie, riep Luiken, dat is ongelijk. En de rovers werden zeker ook wel op de vlucht gejaagd?

— Luister, baas, ge zult het anders horen. Enige dagen geleden waren drie Brabantse kooplieden naar de markt van Geeraardsbergen geweest, waar ze goede zaken gedaan hadden. Doch in plaats van regelrecht naar huis te gaan, bleven ze plakken, zeker zeggende: de dag is nu toch gebroken en een uurtje vroeger of later thuis, dat is hetzelfde. De avond begon reeds te vallen, toen ze de Ninoofsebaan optrokken. In 't bos van Onkerzele kwamen twee bedelaars op hen af, een blinde en een kreupele. Zij strekten de hand uit en kermden: een aalmoes a.u.b. en andere smeeke woorden, zoals die gasten gewoon zijn.

Nu, de kooplieden waren welgezind en tastten reeds in de zak om wat te geven, toen de kreupele een van hen met zijn kruk een geweldige slag gaf terwijl de blinde, die zo klaar zag als wij, een andere vastpakte.

Een der kooplieden vluchtte weg en begon om hulp te schreeuwen. De anderen verweerden zich dapper, maar werden in een doling geslagen, zodat ze ten gronde vielen. De bandieten roofden hun zakken leeg en toen enige mensen, welke op de baan waren, ter hulp snelden, liepen de schavuiten al in 't bos. Men moest ze laten lopen.

De twee ongelukkigen lagen bewusteloos. Ze werden in een herberg gedragen en daar verzorgd. Maar tegen de noen vertelde men, dat er al een van een hersenziekte gestorven was en de tweede veel moeite zal hebben om er nog door te geraken.

Eh wel! baas, dat is gebeurd bij schemeravond en ook dicht bij de stad. Als de mannen van Jan De Lichte zo iets durven, zullen ze evenmin zwichten hier te komen.

— Maar waarom zouden ze juist mij een bezoek brengen?

— Och, baas, rechtuit gesproken, ge zit er niet slecht bij.

— Maar er zijn er rijkeren dan ik.

— Doch meer die armer zijn! En dan die bedelaar van deze noen, met zijn loerende blik. Dat zijn immers roversmanieren, om een hode voorop te zenden, een spion. Doch ze kunnen hier niet gemakkelijk binnen. Goede tralies voor de vensters, zware grendels op de deur, een hoog dak en een nauwe schouw met een dwarsijzer, ge zit hier als in een versterkt kasteel, terwijl ik van uit mijn molengat de ganse stad wakker roepen kan.

— Met dat al ben ik niet gerust, zei Aleida zuchtend. Helaas, 't zijn wrede tijden. Men telt een mensenleven al zo weinig. En dan met die boze oorlog nog!

— Och, we zijn veel te bang, hernam de molenaar, wat zegt gij, vader?

— Ik heb al zoveel ellende op de wereld gezien, dat ik zo spoedig niet meer ontroer. Ik woonde als een knaapje van acht of tien jaar op de hoeve mijner ouders, toen er ook een oorlog uitbrak en weer met de Fransen. We werden van ons hof gejaagd, maar gelukkig liep alles toen nog al wel af. Erger was het, toen ik zelf boer was en de Fransen weer in ons land vielen. Onze schuur werd platgebrand, zoals op vele hoeven in de omtrek. Mijn geld kon ik echter bergen, maar zonder die slag zou ik u het dubbel nalaten van wat ik thans bezit. Andere parochies kwamen er nog veel slechter af.

— Maar waarom voert men nu oorlog? vroeg de molenarin.

— Wel, om een prijs, antwoordde Paul. De schoolmeester heeft mij dat eens haarfijn uiteen gedaan. Ge weet, dat ons land nu aan Oostenrijk toebehoort. Als keizerin heeft Maria-Theresia de troon beklommen. Maar de koning van Pruisen, die van Frankrijk en nog andere vorsten, willen haar gebied veroveren. Frankrijk, onze naaste gebuur, valt hier binnen, immers, wij behoren aan Maria-Theresia. Holland wil de keizerin helpen en 't is dus te voorzien, dat de Fransen, zodra ze hier meester zijn, de Hollanders eens gaan aftroeven.

— Jan De Lichte in 't klein, de Staten in 't groot, zei Luiken. 't Zijn allemaal dezelfde, maar wij moeten de gebroken potten betalen. Kom, laten wij maar gaan slapen, anders worden we allen nog triestig. We zullen ons avondgebed doen.

Weldra lag 't molenaarshuis in de diepste rust.

Uit een bosje aan de overkant der baan trad een man te voorschijn. Hij sloop naar de woning en luisterde aandachtig aan alle vensters. Hij blikte ook naar de hoge molen en keerde dan naar zijn schuilplaats terug.

— Alles is veilig, kapitein, zei IJzeren Simon, want hij was de spion.

— Te beter, we gaan beginnen. Ieder op zijn post, zoals ik gezegd heb. 't Moet gelukken.

De lezer zal zich herinneren, dat op de avond der zonderlinge bruiloft en der verhuizing naar Geeraardsbergen, een der bendeleden van een rijke molenaar sprak, die nabij de stad woonde.

Hij had Luiken bedoeld en nu waren de rovers hier om hun schurkenstreek uit te voeren.

In 't kreupelhout aan de andere zijde van de weg hadden zij 't ogenblik afgewacht, dat alle licht uit dat huis verdween. Nog wat later zond de hoofdman IJzeren Simon op onderzoek uit. Stillekens trok men nu naar de woning toe.

— Spanjol heeft gelijk, mompelde De Lichte, de vensters zijn wel verzekerd. We zullen langs daar moeilijk binnen geraken. Maar door de schouw, dat willen wij toch beproeven. Hier, Flip!

Een knaapje van nauwelijks twaalf jaar kwam uit de hoop.

't Was het kind van een rover, die niet schroomde zijn zoontje reeds zo vroeg in alle boosheid in te wijden en zijn jeugd en dus ook zijn verder leven door afschuwelijke voorbeelden te bederven.

— Allo, Flip, hernam de kapitein, ge weet, wat ik u bevolen heb. Gij moet trachten door de schoorsteen naar binnen te gaan om dan de grendels van de voor- of achterdeur weg te schuiven.

— Ja, kapitein, antwoordde de kleine.

— Ssst... vermaande de overste... ik hoor daar binnen iets.

— 't Is de oude man, die hoest, verzekerde Spanjol. Deze noen had hij ook van tijd tot tijd hoestvlagen.

— We zullen dan even wachten, besloot De Lichte.

Toen alles stil bleef, vervolgde hij:

— Allo, Brandijzer, ge zijt een rappe gast. Klim eens in een, twee, drie op het dak.

— Ik zal een goede plaats uitzoeken, zei de aangewezenene.

't Duurde niet lang of hij zat boven. Men wierp hem een koord toe.

— Help nu Flip omhoog, beval de baas op gedempte toon.

't Knaapje greep het touw, hield zich door middel zijner voeten zo ver mogelijk van de muur verwijderd, om zich niet te schrammen of te kwetsen en spoedig zat hij naast Brandijzer.

— Kom, sprak de laatste, ik zal u naar de schouw helpen en er u met de koord laten door zinken.

Flip werkte zich hoger tot bij de schoorsteen, tastte er met de handen in, en zei teleurgesteld:

— Er zit een dik dwarsijzer in. De schouw is zeer eng en dus kan ik er onmogelijk door.

Brandijzer vertelde dit aan de hoofdman, die vloekte van spijt.

— Komt maar af! zei hij, luider dan voorzichtig was. Binnen zullen we geraken!

De rover en het kind stonden weer op de grond.

— De boor! beval De Lichte.

Men reikte hem 't gevraagde voorwerp over.

De kapitein ging veel te haastig te werk, want hij stootte de boor tamelijk hard tegen de deur.

Hij vloekte over zijn eigen onbehendigheid en zei:

— Tode, zie of ieder op zijn post staat en gij, Simon, luister nogmaals aan al de deuren en vensters.

Ondertussen draaide hij de boor in het hout.

Weldra ontstond er een kleine opening.

— De fijne zaag! gebod de hoofdman. Hij maakte de opening groter.

— Pas op, fluisterde Simon, die van zijn ronde terugkwam, ik geloof, dat ik iets hoor binnen.

— We zijn hier en we moeten binnen, zei De Lichte, die door al deze tegenslagen kwaad geluimd werd.

Plotseling weerklonk luid een forse stem.

De rovers sidderden.

't Was de maalder, die door een zoldervenster luidkeels schreeuwde:

— Hulp, hulp! Dieven, rovers! Paul! Paul!

En ook door het molengat riep er een:

— Hulp, hulp! Rovers!

Een der schildwachten kreeg terzelfdertijd een steen op 't hoofd, zodat hij een rauwe gil slaakte.

Een pistoolschot weerklonk; nog een noodsein van Luiken.

— Laat ons vluchten! riep Tode. We zijn verraden.

— Ik wil er binnen! kreet Jan De Lichte, heftig met de voeten stampende. Allo! mannen, beukt die deur in! Rap, eer het volk hier is! En gij, maalder, zwijg of we vermoorden u en geheel uw huisgezin.

Maar het hulpgeroep werd nog verdubbeld.

— Er roept ook iemand op de molen, zei een der rovers.

— De andere helft naar de molen dan! gebod de kapitein. We gaan niet weg zonder buit.

Er ontstond gemor onder de bandieten. Hier blijven, vonden allen te roekeloos.

— Laten wij de zaak uitstellen! zei Brandijzer snel.

— Neen, neen, neen! tierde de hoofdmans, wiens ogen in de duisternis blonken als twee kolen vuur. Neen, zeg ik u! Wij moeten er binnen! Stamp dan toch die vervloekte deur in.

— Kapitein, ge brengt de bende in gevaar, zei de Poeldenier kalm. Ge vergeet, dat we bij de stad zijn.

— Ik ben de baas, ik zeg, blijven! kreet de ander met een geweldige vloek.

In zijn dolle drift stormde hij op de deur los, maar bezeerde zich zo deerlijk de schouder, dat hij plotseling geheel bekoelde.

— Laten wij verstandig zijn! hernam de Poeldenier.

De Lichte nam een fluitje, blies enige schrille tonen en riep:

— Vooruit, we zullen de zaak uitstellen tot een betere gelegenheid. Maar wacht, maalder Luiken, vinden zal ik u!

De bende trok haastig af.

't Was hoogtijd voor haar, want tamelijk veel volk snelde op het hulpgeroep toe.

Luiken ontsloot de deur.

— Gelukkig, gelukkig, riep hij blijde. Ze zijn weg, de schelmen, de bandieten!

In de eerste ogenblikken heerste er veel verwarring. Men vroeg van alles door elkaar, de molenaar juichte, de vrouw riep gedurig:

— God zij geloofd!

Eindelijk werden allen wat kalm, en de molenaar kon geregeld het gebeurde vertellen.

— Wij lagen een half uurtje te bed, begon Luiken, toen vader een hevige hoestvlaag kreeg. Dat gebeurt van tijd tot tijd. Mijn vrouw slaapt zeer licht en seffens stond ze aan vaders bed. Ik ook kwam zien, maar 't docht mij, dat ik iets aan de deur hoorde.

Ik luisterde aandachtig en ja, 'k bedroog mij niet. Ik hoorde zelfs fluisteren. Verschrikt snelde ik naar boven en riep luid door 't zoldervenster om hulp.

— En ik, viel Paul in, hoorde de stem van de baas. Ik keek door het kijkgat en zag daar gestalten rond de woning. Ik schreeuwde met de baas mee en gooide ondertussen zo het een en ander naar beneden. 'k Moet er een fel geraakt hebben, want ik hoorde hem kermen als een varken dat geslacht wordt. Ziet ge wel, baas, dat ik niet mis gezien heb deze noen en die schooier een spion was?

Aan slapen dacht men niet meer. De vrouw raketde 't vuur in de haard op, maakte een warme drank gereed en men bleef tot aan de morgen samen, waarna men het gerecht verwittigde.

Grommende, vloekende, trok Jan De Lichte aan 't hoofd zijner mannen voort.

Tussen Nederbrakel en Schoorisse hadden de schelmen een hol gegraven, waar ze nu verbleven, uitgezonderd enigen, die geen gevaar te duchten hadden en hun vroegere woningen in het land van Aalst behielden.

Livina en Mie hielden herberg in een oude kroeg, die men beschouwen kon als 't hoofdkwartier van De Lichte.

In 't hol werden de gestolen goederen bewaard. Niets mocht in de kroeg aan diefstal doen denken, want 't gerechtelijk bezoek aan de vroegere herberg was een waarschuwing geweest.

De kapitein zond zijn mannen naar hun hol en begaf zich alleen naar de herberg.

Ongeduldig klopte hij op de deur, die onmiddellijk geopend werd.

— Hoe is 't afgelopen? vroeg Mie haastig.

— Zwijg, alles is mislukt! De mannen durven niets.

— Wat is er gebeurd? vroeg zijn vrouw ongerust. Is 't gerecht er mee gemoeid?

— Neen, neen, maar we hebben niets verricht. Zo kunnen we niet bestaan.

Wrevelig vertelde hij in weinige woorden wat er gebeurd was.

— 't Zal voor een andere keer zijn, troostte Mie.

Livina kwam ook voor de dag.

— Geen goede zaken gedaan? vroeg ze.

— Niemendal.

— Verjaagd?

— Ja en neen.

— Hoe, ja en neen? Verjaagd en niet verjaagd, dat gaat mijn verstand te boven.

— Och, de mannen durven niet genoeg. Hij herhaalde de ver-geefse aanval op het molenhuis.

— 't Was beter er maar van door te trekken, hernam Livina, toen ze alles gehoord had. Ge zijt dapper en moedig, ik weet het, maar ge kent te weinig het gevaar.

— Gevaar, gevaar, we mogen geen gevaar kennen!

— Al schoon gesproken, wedervoer de waardin, maar waarmee ge eens lelijk zoudt kunnen varen. Er aan, is er aan! Weet dat wel. En 't is te laat geklaagd, als de vogel gevangen is.

— Geef mij drank, zei de kapitein ontwijkend.

Hij, de driftige roverhoofdman, die steeds gereed was zijn mes in het hart van een weerspannige te stoten, had ontzag voor zijn schoonmoeder en durfde haar niet vrij en vrank tegenspreken.

Hij verzwolg gulzig een glas brandewijn en liet het nogmaals vullen. De drank wekte hem op en hij begon weer te bluffen.

— Zo'n schone winter nacht, zei hij, en we zitten thuis, we gaan naar ons nest, wij, mannen met kloeke armen, en als er zoveel rijke boeren in de omtrek wonen. Kom, Mieke, schenk mij nog eens in.

De vrouw gehoorzaamde.

— Ha, dat smaakt, zei de ellendeling, de lippen smakkende. Dat vertroost, want 'k had deze nacht verdriet. Ik kom niet gaarne met ledige handen naar huis.

— Er is nieuws uit het land van Aalst, zei Mie.

— Zo? Welk dan?

— Fons Roels is begraven op het kerkhof en 't schijnt dat zijn broer, Bert de wegloper, bij de pastoor geweest is.

— Ha, die verrader! Waarom liet ik hem in 't leven? Ik ben te goed geweest. De graaf, Bert en Fons en misschien nog twee of drie anderen, ze moesten nooit lid onzer bende geweest zijn. Maar bedriegen zullen ze ons niet, waarachtig niet! Nog een glaaske, wijfke lief, dat doet deugd.

— Ga liever slapen, zei Livina, voor een keer dat ge 's nachts thuis zijt, moet ge eens goed uw rust nemen. Anders zult ge 't niet lang trekken. Kom, ga naar bed.

— Eerst nog een druppelke en dan gaan we slapen.

Men moest hem zijn zin geven. Wankelend trok de roverkapi-tein naar zijn leger en weldra verkondigde een luid gesnork, dat de hoofdman der bandieten sliep.

Op enige afstand van daar, bevonden de bendeleden zich in hun hol, dat door een vetlamp spookachtig verlicht werd.

Men babbelde druk over de mislukte tocht.

— De baas is te kwaad, zei Spanjol. Hij zal ons nog eens in het net jagen.

— Behalve, dat we niet verder gaan dan we zelf willen, viel de Schipper in. De kapitein kan aardig doen. We werden van 't molenhuis verjaagd. Nu, ieder mens kan al eens ongelukkig zijn. Maar

waarom dan niet eens elders gepiept? Doch neen, hij was te koppig en daarom naar huis. We zitten hier nu zonder een duit verdiend te hebben.

— Ik ben de ongelukkigste, kloeg Toon Breteur, om wiens hoofd een doek gebonden was. Ik kreeg daar een steen op mijn kop en hij viel zo zwaar, dat ik meende dat de wereld verging.

— 't Zal van zelf beteren, troostte de Poeldenier. Een goede rover moet al eens wat kunnen verdragen.

— Dat was een poets van de maaldersknecht, zei IJzeren Simon.

— Maar dit zal ik hem betaald zetten, dreigde Breteur. Wacht maar! Dat molenhuis zullen we nog wel eens terug zien.

— Kom, we gaan slapen, stelde Brandijzer voor. We hebben een goede wandeling achter de rug.

't Gesprek verminderde stilaan en eindelijk was men ook hier in slaap.

VIER EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

DE BRUID.

Voor een vrouwenklooster der stad Aalst verdrong zich enige dagen later een dichte menigte.

— Wat is er hier toch te doen? vroeg een heer aan een burger-vrouw.

— Wel, mijnheer, dat zal ik u eens vertellen. 't Is schromelijk, wat er tegenwoordig gebeurt. Een mens is zijn leven niet meer zeker.

— Is er dan iemand vermoord? onderbrak de vreemdeling.

— Luister, mijnheer, ik zal u dat alles eens haarfijn uiteendoen. Zowaar ik Nele heet en een respectabele vrouw ben, wat hier mijn vriendin Tiene kan getuigen... Waar was ik ook weer?... O ja, zo waar ik Nele ben, zowaar wordt een mensenleven tegenwoordig voor niemendal gerekend. Ik zeg, dat het ten hemel schreit om wraak, wat er tegenwoordig gebeurt.

De heer scheen moeite te hebben om zijn geduld te behouden, maar toch luisterde hij.

— Zie, mijnheer, vervolgde Nele, onder Strijpen woonde er een braaf meisje.

— Zeer braaf, verzekerde haar gezellin Tiene.

— Deugdzaam, hernam Nele, godvruchtig, kuis, eerlijk, al wat goed en eerzaam is. Zij was verloofd met een jongeling, die zo braaf was als zij.

— 't Was een deugdzaam paar, viel Tiene in.

— Nietwaar? herbegon Nele. En ze zouden spoedig trouwen.

't Waren beiden kinders van welgestelde boeren. Maar mijnheer is

zeker een vreemdeling; ik ken u niet en ik ken toch al de heren van de stad, zelfs mijnheer Lievens, die in geen vijf jaar meer uitkomt.

— Sedert zijn laatste ziekte niet meer, verklaarde Tiene.

— Ja, hij heeft voor dood gelegen.

— Nu, mijnheer is dus van de stad niet?

— Neen, zei de vreemdeling.

— Dan heb ik goed geraden. Ge weet wellicht niet, dat er in de streek een bandietenbende is.

— Ze schijnt nu verhuisd te zijn, verzekerde Tiene.

— Ja, maar ze heeft hier lang gewoond. En haar kapitein is de wreedaard, Jan De Lichte. Oh, mijnheer, ik zou u veel kunnen vertellen van die duiveldienaar, want dat hij zijn ziel aan Lucifer verkocht heeft, dat zegt iedereen en 't kan niet anders ook, want men hoort rare histories.

— En dan van al die Egyptenaars, welke toveren kunnen en ook bij de bende behoren, viel Tiene in.

— Zeker, hernam Nele. Welnu, die Jan De Lichte durft alles. 't Is een alleronmenselijke booswicht, een die voor niets staat. Hij geraakte verliefd op die boerendochter van Strijpen en eens op een kermis wilde hij met haar drinken. Hij stak de vrijer, die er zich tegen verzette, bijna dood. Maar de verliefdheid ging niet over. Op zekere nacht drong de schelm met zijn handlangers in het huis van de vader en roofde de maagd.

De schavuiten voerden haar mee naar het bos, maar ze kon ontsnappen. De verloofde had gepoogd zijn bruid te bevrijden, maar was toen in de handen der rovers gevallen.

— En ze hebben de arme jongen gedood, vertelde Tiene.

— Een mes in zijn hart gestoken, hernam Nele snel, al was ze bang, dat haar vriendin 't verhaal zou doen. Men vond zijn lijk in de gracht.

De vreemdeling luisterde aandachtig en liet nu en dan door een woord of een uitdrukking zijn afkeer blijken.

— En nu, ging de vrouw voort, gaat het meisje in een klooster. Als ge even wacht, kunt ge haar straks zien. En wat kan de arme maagd beter doen? Ze gaat gebogen onder 't verdriet; de wereld heeft voor haar geen vreugde meer. Waar kan ze beter zijn dan in een klooster, nietwaar, mijnheer?

— Zeker, vrouw.

— Emilie Verharen is er gelukkig, verhaalde Tiene. Zij heeft ook haar bruidegom verloren, wel niet door een moord, maar door een ongeluk.

En ze wilde dit ook vertellen, toen de kerkdeur geopend werd en het volk naar binnen stroomde.

De vreemde heer stapte ook in het Godshuis. 't Moest zijn, dat het omstandig verhaal der vrouwen bij hem belangstelling voor het ongelukkige meisje verwekt had.

Ja, Melia Smit, de rampzalige maagd, die onze lezers uit de mededelingen der vrouwen herkend hebben, had besloten haar geknakt leven in de stilte van een klooster voort te zetten, te trachten daar balsem of tenminste troost te zoeken voor de nog immer schrijnende wonde.

De wereld zou haar immers geen genoegens meer bieden.

't Gezang der vogels, zou het haar niet als een treurlied — een miserere — toeklinken?

En als ze de woudbewoners hun nestje zag bouwen, zou ze zich dan niet herinneren, dat ook zij eens droomde van een nestje, van een eigen huis, een eigen hoeve, waar Frans boer en zij boerin moest zijn?

Als straks de werklieden naar de akker gingen, zou ze dan hem niet missen, de geliefde, die zo ijverig was op 't veld, die zo flink kon omgaan met paard of os, zo rap kon hanteren spade en vork, zo vast besturen wagen of ploeg?

Klonk niet iedere klokketoon als een doodsclank?

Alles deed haar aan Frans Verdonck denken, aan de hupse jonkman, die immer zo vrolijk en welgemoed was en de toekomst met vrouwen tegenblikte.

Helaas, helaas. Frans lag op 't kerkhof. In de bloei zijner jeugd was hij wreed neergeveld, geweldig vermoord. Hij, die nimmer ziek was, zelfs nooit moe, hij was dood!...

En dood scheen de maagd de gehele omgeving toe, dood haar hof, het dorp.

's Zondags zag ze andere paren wandelen, vrolijk koutend, lachend, babbelend over de toekomst.

Zij bleef alleen... alleen met haar verdriet.

En daarom wilde ze die wereld ontvluchten.

Zou ze rust vinden achter de dikke kloostermuren?

De plechtigheid had een aanvang genomen.

Aller ogen richtten zich naar een jong meisje, dat ginds in 't koor zat, kostbaar gekleed.

Maar dat gewaad vloekte tegen 't waskleurige gelaat met de fletse ogen, tegen de droevige trek rond de lippen.

Een man en een vrouw zaten nevens de arme maagd. Vader en moeder Smit gaven aan hun tranen de vrije loop.

De biechtvader van 't klooster betrad de kansel om een sermoen te prediken.

Hij sprak over de teleurstellingen dezer wereld, over de boosheid der mensen, over de vloek der zonde. Hij schilderde in levendige kleuren de gevolgen van het kwaad en toonde aan hoe hier beneden de zoetste hoop in rook vergaat.

Hij prees het meisje, dat niet de bruid van een jongeling zijn mocht, maar de bruid des Heren werd.

De vreemde heer zag niet naar de geestelijke, maar hield zijn

blik onafgewend op de toekomstige kloosterlinge.

't Scheen of hij bleker zag dan daar straks. Zijn gelaat verduisterde.

Het sermoen was geëindigd. Vele bezoekers weenden. Melia verwisselde haar overgewaad met het kleet der kloosterzusters, liet zich de schone haarlokken afknippen, en sprak met trillende stem de beloften uit.

Dan nam ze afscheid van haar ouders...

Men bracht haar bewusteloos heen.

— Bah! zei de vreemdeing, de kerk verlatende. Ik mag niet ontroerd zijn, waarom weigerde ze ook mijn vrouw te worden? Ze zou anders een schonere bendeconingin geweest zijn dan Mie. Maar 't is nu zo en niet anders.

Jan De Lichte spoedde zich heen. Zijn rampzalig slachtoffer was door de tralies van de wereld gescheiden. Alleen door die ijzeren staven heen zou het haar nog vergund worden, enkele malen haar verouderde vader, haar geknakte moeder te zien.

Zou ze rust vinden in 't klooster? Zou ook in de ledige cel 't beeld van de geliefde niet voor haar verschijnen? En in de kloosterhof, iedere vogel, elk kerfdiertje, iedere bloem of plant, zou dat alles geen herinnering zijn aan de geboortestreek, waar zij eens van haar toekomstig geluk gedroomd had?

Ja, een droom was het geweest, een liefelijke droom met een vreselijk ontwaken!

VIJF EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

HET GESTOORDE HUWELIJKSPLAN.

Reeds te lang verloren wij Aleida, Godfried, de Creil en Baru uit het oog.

Haasten wij ons, om tot hen terug te keren en hun lotgevallen verder te verhalen.

De jongeling wachtte geduldig in zijn klein vertrek. Na zijn bevrijding vergezelde Baru de gerechtsdienaren naar Aalst, waar hij 't overige van de nacht doorbracht. De volgende morgen huurde hij een koets en liet zich naar het slot van de Creil brengen.

Hij werd er met open armen ontvangen.

— Wat is er u overkomen? riep de baron verheugd. Ik dacht, dat ge ons vergeten waart.

— 't Is nu de tweede maal, dat ik in deze streek met rovers in aanraking kom, antwoordde de Brusselaar. De derde keer zal het zeker mijn dood zijn.

— Rovers! herhaalde de Creil angstig. Hebt ge weer last gehad van die...

't Scheen, dat de naam van de bandietenhoofdman hem niet over de lippen wilde.

— De Fichte, of de Richtte... of hoe die schavuit heten mag.

— Maar vertel mij toch, wat er gebeurd is, drong de edelman aan. Ga eerst zitten, neem uw gemak.

Weldra wist de baron wat er geschied was.

— 't Is een schande voor deze streek! eindigde Baru zijn verslag.

— Maar wat is er aan te doen?

— Wat er aan te doen is? De politie!

— Politie?

— Oh! dient die misschien om de rovers te beschermen?

— Weet ge dan niet, hoe ons land in deze tijd geregeerd wordt?

— Ellendig!

— Ge zegt het wel. Welnu, wat vermag een politieambtenaar tegen een bende van vijftig, misschien honderd of nog meer leden?

— Niets... maar...

— Ja, ik weet wat ge bedoelt. Men kan meer hulp inroepen. Waar?

— Wel, in de stad, men kan de politiemacht van alle dorpen verzamelen.

— In de stad, waar de Fransen meester zijn en het veel te druk hebben met de oorlog, om nog tijd te vinden een roverstroep uit te roeien? De politiemacht der dorpen verzamelen? Dan nog staat men machteloos, want niemand kent de leden dier schurkenbende. Neen, wij moeten geduldig wachten tot de krijg geëindigd is. Dan zal 't spel van die bandieten ook ras gedaan zijn.

— Dan kunt ge nog lang wachten. Laten wij dan maar ineens de zaken afdoen, want ik heb niet veel lust nog terug te keren. Ik heb nu een koets en paarden hier gelaten, de derde maal zou het wel eens mijn vel kunnen kosten.

De ogen van de Creil blonken. Zaken... geld... en dat klein manneke, die wellustige grijsaard daar tegenover hem was rijk, verbazend rijk.

— Zeker, zei hij vleierend, 't ligt alleen aan u om onze zaken spoedig af te doen.

De beide schelmen bleven lang in gesprek. Ze schenen het niet gauw eens te kunnen worden.

Maar eindelijk gaf de Creil aan Baru de hand.

De koop was gesloten.

De edelman had zijn dochter verkocht voor goud.

De prooi moest nog slechts geleverd worden en immers Aleida zou de wil van haar vader doen.

Martin moest komen.

Met enige linkse buigingen trad hij in het vertrek.

— Wijs deze heer zijn kamer, beval de edelman, en kom dan terug.

't Duurde geruime tijd, eer Martin weer bij zijn meester was.

— Waar bleeft ge zo lang, luiaard? sprak de Creil wrevelig.

— De heer had zoveel te vragen.

— Zo, wat dan al?

— Over de jonkvrouw.

— Wat dan, ezel? Spreek op en laat me de woorden niet uit uw wijde gaapmond trekken!

— Wel, hij vroeg, of de jonkvrouw nog al vrolijk was.

— En wat hebt ge geantwoord?

— Dat de jonkvrouw er bijlange niet vrolijk uitzag.

— Uil, moet ge de geheimen van ons huis verklappen?

— 't Is toch de waarheid, edele heer. De jonkvrouw loopt rond met rood bekreten ogen. Ze is in de laatste weken zeer vermagerd.

De Creil spalkte zijn ogen wijd open. Wat vermeet Martin zich! Tegenspreken?

— Brutale rakker, barstte hij los, durft ge uw schele ogen naar uw meesteres verheffen, haar met uw onbeschaamde blik aanstaren? Kijk naar de boerendeerners, naar de plumpe meiden, naar de oude wijven, naar wie ge wilt, maar naar de jonkvrouw niet. Roodgeweende ogen... Gij hebt roodgeweende ogen, zo rood als van een konijn... of schelvisogen en al wat lelijk is.

Martin beet op zijn tanden. In plaats van verlegen voor zich te zien, zoals hij tot nu toe altijd gedaan had bij een sermoen van de oude grommer, blikte hij de Creil vlak in 't gezicht. En toen deze eindelijk wat uitgeraasd had, zei de dienaar kalm, maar flink:

— Meester, ge moogt nu zeggen wat ge wilt, schelden en razen zoveel ge kunt. Smijt me straks aan de deur, maar ik zal thans toch eens mijn gedacht uiten. Wij doorgronden uw plan wel en weten zo goed, als wie ook, waarom dat notekrakertje van een kereltje, dat aartslelijk Brusselaartje hier komt.

— Zwijg, zwijg, vlegel, boef! tierde de baron. Zwijg, of ik beuk u de kop in!

— Ik zal niet zwijgen, vervolgde Martin, veiligheidshalve achter de tafel plaats nemende. Ik weet waarachtig wel, waarom we die oude schuur, die ge feestzaal noemt, in orde moeten brengen. Maar 'k viel liever dood, dan er nog een hand aan uit te steken. Ik zal niet medewerken aan uw monsterachtig plan. Gij wilt uw dochter, de schone en liefvallige jonkvrouw, verkopen aan die verlopen grijsaard, die hier zo dikwijls zijn lelijke tronie komt vertonen. 't Is een schande voor God en de mensen, een lage daad, 't is onmenselijk en liever sloegen we die Brusselaar dood dan hem toe te laten, onze jonkvrouw in zijn klauwen te grijpen.

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTTE.

Nr 16

EERSTE JAARGANG

19 JANUARI 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489